

Tato práce zkoumá vztahy architektury a feminismu v Československu první poloviny 20. století. Na jejím počátku definujeme dynamiku československého feminismu a architektury na základě teorie společenských hnutí. Důraz je zde položen především na program, cíle a modus operandi liberální větve feminismu, zastoupené hlavně nadstranickou organizací Ženská národní rada. Víru členek ŽNR v možnost aktivně spoluvytvářet režimní policy v oblasti postavení žen a blízký vztah této organizace s režimovou polity chápeme dále jakožto model platný i pro široké spektrum ostatních ženských organizací zkoumaného období. Provázání těchto organizací se státem považujeme za nejdůležitější faktor určující jejich relace s hnutím moderní architektury. Interakci architektury a feminismu sledujeme ve třech kapitolách. Společným jmenovatelem je zde postoj obou těchto hnutí k modernizačním procesům probíhajícím v národním státě, zejména k nástupu teorií vědeckého řízení práce. Toto hlavní téma vytyčuje zároveň časový rámec textu, počínaje formulováním společenského étosu v programech československého feminismu v první dekádě 20. století a konče – dějinami umění teprve objevovaným – obdobím let 1945 až 1948, kdy poválečnou explozi modernizačních procesů doprovázejí pozoruhodné hlasy skepse jak feministek, tak některých avantgardních architektů.